

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **I. Y.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2014, č. j. OAM-59/ZA-ZA14-K07-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Pokud jde o žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobce nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného a i nadále se obává perzekuce své osoby v případě návratu do domovského státu, zejména z důvodu aktuální politické situace. Ač žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, je proruskými separatisty ohrožována suverenita celé země. Ani tvrzení správního orgánu o relativním klidu ve střední a západní části země nemůže obstát, protože intervence vojska na východě území znamená zásah do státní suverenity jako celku. I v těchto klidnějších částech země probíhá verbování obyvatelstva do národní gardy. Patrné je však i verbování ze strany separatistů. Pro žalobce jakožto hluboce věřícího příslušníka křesťansko pravoslavné církve by nastoupení do války bylo velkým

(nepřekonatelným) problémem. Žalobce namítá, že žalovaný nevycházel z aktuálních informací o dění na Ukrajině, čímž nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dále opouje, že kromě ekonomických důvodů pro udělení mezinárodní ochrany uváděl jako důvod i ozbrojený konflikt na východě země, který může postupem času přesáhnout i na západ území. Tvrdí, že pokud by byl na území Ukrajiny, jistě by se připojil k Majdanu a podporoval by připojení země k EU. Tímto by se dostal do příkrého rozporu s názory a přesvědčením nejen proruského obyvatelstva na východě Ukrajiny. Jednotu názoru totiž nelze shledat ani u osob reprezentujících státní moc na Ukrajině. Má za to, že žalovaný případ chybně posoudil a nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci. Tímto je rozhodnutí nezákonné, nepřezkoumatelné pro svoji vnitřní rozporuplnost, nedostatečně zdůvodněné a došlo k chybnému vypořádání se s podklady pro vydání rozhodnutí. Domnívá se, že by mu s ohledem na aktuální vývoj dění na Ukrajině měla být udělena přinejmenším doplňková ochrana. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s obsahem žaloby a považoval ji za neopodstatněnou. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, přihlédl k okolnostem, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a je odpovídajícím způsobem odůvodněno. Poukazuje na tvrzení žalobce, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany. Jeho úvahy nad možnými následky v případě návratu do země jsou dle žalovaného čistě spekulativní a nemohou představovat opodstatněný základ obav z pronásledování, neboť žalobce nebyl veřejně ani politicky aktivní, neúčastnil se ani tzv. oranžové revoluce. Žalobce v průběhu správního řízení uváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany, pouze v teoretické rovině, když k jakýmkoliv důsledkům ve vztahu k žalobci v reálu prozatím nedošlo. Žalobcem vyslovený strach ze špatné a zhoršující se bezpečnostní situace nebyl shledán azylově relevantním. Pokud upozorňoval na protiprávní jednání zprostředkovatelů práce, pro jím tvrzenou neúčelnost si na jejich postup nikdy nestěžoval. Ve vztahu ke státním orgánům naopak uvedl, že s nimi nikdy neměl problémy. Ekonomické obtíže žalobce dle žalovaného nejsou projevem pronásledování a vesměs postihují velkou část občanů. Nelze tvrdit, že by byl postižen významněji než většina obyvatel stejného regionu. Co se případné mobilizace týče, žalobce tuto skutečnost uplatnil až v žalobě. Jelikož však v zemi původu nevykonával vojenskou službu, nepovažuje žalovaný za pravděpodobné, že by se na něj povolání k aktivní účasti v ozbrojeném konfliktu vztahovalo. Ke dni vydání rozhodnutí neshledal žalovaný ani existenci skutečného nebezpečí závažné újmy jako důvodu pro poskytnutí doplňkové ochrany. Žalobcem uvedené obavy jsou obecné povahy a dotýkají se většiny obyvatel země. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí, neboť žalobce nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany a to ani té doplňkové. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Na výslovnou žádost žalobce projednal žalobu při jednání, k němuž byl předvolán i tlumočník. Z jednání se žalobce i jeho právní zástupce krátce před jednáním omluvili a souhlasili, aby byla věc projednána v jejich nepřítomnosti. Pověřená zaměstnankyně žalovaného pak poukázala na správnost žalobou napadeného rozhodnutí a odkázala na písemné vyjádření k žalobě ze dne 13. 8. 2014.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 2. 2014 a v následném pohovoru

konaném téhož dne žalobce uvedl, že je státní národnosti ukrajinské, hlásí se k pravoslavné křesťanské církvi, je svobodný a nemá vyživovací povinnost k žádné osobě. Uvádí, že on sám ani nikdo z rodiny nikdy nebyli členy žádné politické strany ani jiné organizace. Vojenskou službu ze zdravotních důvodů nikdy nevykonával. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Z Ukrajiny odcestoval dne 22. 10. 2006 autobusem, o den později přes polskou hranici vstoupil na území České republiky, která je jeho cílovým státem. Jako důvod uvedl, že na Ukrajině neměl příležitost vydělávat peníze, resp. vydělával málo. Navíc tam vládnu mafianti, a když jim člověk nezplatí, nesežene dobrou práci. Doma má matku a otce a na Ukrajině by je nebyl schopen zabezpečit. Rodiče ho podporují, aby v České republice zůstal. Marginálně poukazoval na v minulosti proběhlou oranžovou revoluci a v současné době probíhající nepokoje. Ukrajina dle jeho názoru není stabilní, není schopen se tam realizovat, postavit si dům, vydělávat potřebné finanční prostředky pro život. Na Ukrajinu se nechce vracet, jelikož se mu tam žije špatně. Když by tam jel, jedině na návštěvu za rodiči. Žalobce v žádosti uvádí, že neví, co by se mu mohlo při návratu do vlasti stát. Není tam práce. Taky by ho mohli zastřelit, kdyby se připojil k revoluci. V pohovoru pak upřesnil, že ač to původně vypadalo, že bude líp, situace na Ukrajině je zase špatná. Práce stále není a pokud nějakou sežene, bude to za pár peněz. Původně pracoval jako barman, později vykonával i zednické práce a přivydělával si prací v Polsku. Poté se mu naskytla příležitost jet do České republiky. Zde mu však skončilo povolení k pobytu a neměl prostředky na to, aby si jej mohl prodloužit. O azyl požádal, aby se na Ukrajinu nemusel vracet.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel, ze dne 24. 3. 2014, z Informace ZÚ Kyjev č. j. 221/2014-KIEV ze dne 10. 3. 2014, z Informace MZV č. j. 110044/2013-LPTP ze dne 2. 10. 2013, z Informace MZV č. j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, ze Zprávy Evropské komise ze dne 27. 3. 2014, z Výroční zprávy organizace Freedom House z ledna 2014 a z informací Infobanky ČTK – Země světa, Ukrajina. Součástí spisu byly i materiály o správním vyhoštění, vedené pod č. j. KRPA-21414/ČJ-2014-000022. Žalobce se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámil. Uvedl, že je to tak, jak říkají tyto informace, jen nevěří tomu, že to bude lepší. Rusové vyhrožují, že volby chtějí zrušit a když bude zvolen prezident, stejně tomu tak nebude. Ukrajina je rozdělená, půlka patří k Rusku a půlka k Evropě.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se podle ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se pak podle odst. 9 téhož ustanovení i zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je

cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Naopak za pronásledování se podle odst. 10 téhož ustanovení i zákona nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu připojeného správního spisu je seznatelné, že se žalovaný žádostí žalobce podrobně zabýval. Všechny žalobcem namítané skutečnosti v řízení o mezinárodní ochraně vzal v potaz, azylový příběh žalobce posuzoval na základě výpovědí učiněných žalobcem a dal je do souvislosti se získanými informacemi o zemi původu. Soud proto došel k závěru, že správní řízení netrpí vytykanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, není vnitřně rozporuplné a vzhledem k vyčerpávajícímu obsahu je dostatečně odůvodněné. Stejně tak se žalovaný řádně vypořádal se všemi podklady. Výčet důvodů pro udělení azylu tak, jak je uvedený v § 12 zákona o azylu, je taxativní a není možné ho rozšiřovat o důvody další. Důvod, proč žalobce usiluje o azyl, je převážně ekonomický. Z žalobcem předložených důvodů nelze usuzovat, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nebylo prokázáno, že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce opakovaně poukazuje na špatné podmínky pro získání kvalitního zaměstnání a na nedostatečný výdělek pro uspokojivý život. Návrat na Ukrajinu odmítá, protože se mu tam žije špatně. Jakkoliv může soud tyto důvody brát za pochopitelné, neslučují se s taxativně vymezenými důvody § 12 zákona o azylu. K této problematice se již několikrát vyjadřoval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, když došel k závěru, že ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu (např. jeho rozhodnutí sp. zn. 5 Azs 3/2003 ze dne 27. 8. 2003, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Trochu okrajově pak žalobce odkazuje i na aktuální situaci na Ukrajině. Ačkoliv v žalobě uvádí, že postupem času se konflikt může přesunout i na západ Ukrajiny, v současné době žádné takové nepokoje v žalobcem obývané západní části země nehrozí a je jen žalobcovou domněnkou, že se tak v budoucnu stane. Na podporu svých tvrzení ohledně současné situace na západě země nepředložil žádné důkazy. Ani ze shromážděných zpráv, které soud považuje ke dni rozhodnutí žalovaného za aktuální a dostatečné, nelze dovodit, že by se boje rozšířily i do jiných částí země. I nadále probíhají vesměs na východě a jihu území. Všechny žalobcovy úvahy jsou tak jen v rovině spekulativní. Stejně tak jeho postoj, že v případě návratu na Ukrajinu by se jistě připojil k Majdanu. Z této myšlenky (navíc) budoucího jednání nelze usuzovat, že by žalobce byl aktivně angažován v politice. Žalobce nedoložil, že by někdy politicky aktivní byl, neúčastnil se ani tzv. oranžové revoluce, když tvrdil, že ta probíhala v Kyjevě, což je daleko od jeho bydliště. Nelze shledat, že by pro svoje politické přesvědčení byl pronásledován nebo by mohl mít důvodné obavy z takového jednání. Naopak výslovně uvedl, že veřejně ani politicky aktivní nebyl a že se státními orgány nikdy neměl problém. Proto není zřejmé, jaký postih by mu v případě návratu do země reálně hrozil. V žádosti ani protokolu o následně vedeném pohovoru neuvedl, že by návrat do země mohl pro něho mít neblahý důsledek v podobě pronásledování pro politické přesvědčení. Uváděné skutečnosti proto soud považuje za účelové a liché, nikterak neprokázané.

Je totiž nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život, což ostatně i sám potvrdil. Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobci hrozí správní vyhoštění z České republiky. Hlídkou Policie České republiky byl zadržen v době, kdy neměl povolení k pobytu a cestovní pas téměř 5 měsíců neplatný. V policejním protokolu o vyjádření účastníka ze dne 16. 1. 2014 uvedl, že je

srozuměn s vyhoštěním a je ochoten dobrovolně opustit území České republiky. Pokud jde o okamžik podání žádosti, žalobce tak neučinil bezprostředně po svém příjezdu do České republiky v říjnu roku 2006, ale žádost podal až poté, co byl zajištěn a hrozilo mu správní vyhoštění, konkrétně 24. 2. 2014. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu zdejší soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a sp. zn. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, v nichž se uvádí, že „... o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005 je dále uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je tak vždy na místě a společně s vyhodnocením jiných tvrzení žadatele je součástí zjišťování skutkového stavu věci.“ Soud závěrem shrnuje, že azylové řízení je řízením specifickým, které umožňuje udělit mezinárodní ochranu jen za zákonem přísně stanovených podmínek. Proto postupem podle zákona o azylu nelze dosáhnout legalizace pobytu na území České republiky, neboť zde chybí azylově relevantní důvod. Primární prostředek úpravy oprávnění cizího státního příslušníka dlouhodobě a po právu pobývat na území České republiky z jiných než azylově relevantních důvodů představuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. To ostatně připouští i žalobce, když v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvádí, že k sepisu žádosti přišel v době platnosti výjezdního příkazu, který mu byl vydán poté, co byl v Praze zadržen, a bylo zjištěno, že nemá platné povolení k pobytu. Irelevantní je jeho tvrzení, že o azyl ihned po příjezdu do České republiky nepožádal z důvodu, že měl zaměstnání a tudíž si myslel, že i nadále si bude moci povolení prodloužit. O práci a výdělek však posléze přišel. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. Na základě shora uvedeného proto zdejší soud ve shodě s názorem žalovaného dospěl k závěru, že pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly v tomto konkrétním případě shledány důvody.

Ke stejnému závěru soud došel i v otázce udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle těchto ustanovení soud považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ustanovení sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. Žalobce uvedl, že je svobodný, nemá žádnou vyživovací povinnost, o azyl s ním nežádají žádní rodinní příslušníci. V České republice má jen starší sestru, ta zde však nepobývá na základě udělené mezinárodní ochrany. Proto v případě žalobce nebyl shledán důvod k udělení azylu podle tohoto ustanovení, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 azylového zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 60/2004 ze dne 19. 5. 2004 je institut „případu hodného zvláštního zřetele“ neurčitým právním pojmem, avšak

vlastní rozhodnutí správního orgánu humanitární azyl udělit či nikoliv je výsledkem správního uvážení. K problematice jeho (ne)udělení lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ Dále lze odkázat i na rozhodnutí sp. zn. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, které uvádí, že „... na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“ Dle shora uvedené proto soud dospěl k závěru, že podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu (rodinné, sociální, ekonomické a jiné) nebyly v případě žalobce naplněny. Žalovaný vycházel z dostatečných podkladů, které správně vyhodnotil. Stejně tak přihlédl i k vyjádřením žalobce, z nichž nebylo možné dovodit, že by tento typ ochrany vyžadoval. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany, která je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu

za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí týkající se udělení doplňkové ochrany vycházel z opatřených zpráv, které lze v době vydání napadeného rozhodnutí považovat za aktuální a dostačující. Stranou nezůstala ani vyjádření žalobce. Žalovaný správně uzavřel, že z obsahu správního spisu nevyplyvá, že by žalobci vznikly důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy tak, jak jej definuje zákon.

Soud neodporuje názoru žalobce, že suverenita země jako celku je boji na východě země ohrožena, nicméně je třeba rozlišovat onu situaci na jihu a východě země, která je zmítána ozbrojenými konflikty, od poklidné situace na západě. Rozporovat nelze ani postoje žalobce prozápadního smýšlení. Jak již bylo uvedeno, názory jsou prezentovány pouze v rovině teoretické a budoucí, (prozatím) bez jakéhokoliv praktického dopadu. To samé platí i o žalobcově přesvědčení, že ozbrojený konflikt na východě země může přesáhnout i na západ. Žalobce opakovaně uvádí v zásadě pouze to, že se do vlasti vrátit nechce, protože je těžké najít tam dobré zaměstnání. Pokud by se chtěl řádně zaopatřit, musel by využít „služeb“ tzv. mafiánů, kteří za nemalé finanční prostředky zprostředkovávají kvalitnější práci. S jejich činnostmi se osobně setkal na konci 90. let, v současné době o těchto praktikách ví od svých přátel. Jak ale sám uvádí, na takové protiprávní jednání si nikdy nestěžoval s odůvodněním, že policie by to stejně nevyřešila. Nelze tak dospět k závěru, že by žalobci právě z těchto důvodů měla být doplňková ochrana poskytnuta. Oporu tomu dodává i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 129/2005 ze dne 10. 2. 2006, které uvádí: *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“* Na případné jednání soukromé mafie poté poukazuje i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 7/2003 ze dne 27. 8. 2003, které uvádí, že „... žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice“.

I když žalobce v žalobě proti napadanému rozhodnutí uvádí, že i v klidnějších částech země probíhá v současné době verbování do národní gardy a současně s tím i do strany separatistů, musí soud přisvědčit žalovanému, že tento důvod žalobce po celou dobu správního řízení neuvedl. Stejně tak se nezmínil o tom, že by mu jako příslušníkovi křesťanské pravoslavné církve v souvislosti s nastoupením do války bránilo vnitřní přesvědčení. Žalovaný se proto k této námitce vyslovil až ve svém vyjádření k žalobě. Nelze opomíjet, že tento postup ať již ze strany národní gardy nebo separatistů se netýká pouze žalobce, ale i ostatní možných záloh. Žalobce soudu nepředložil žádný důkaz svědčící o tom, že by mu takové povolání do bojů reálně hrozilo nebo již bylo doručeno. V tomto směru neuplatnil žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinil tak ani v řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že neabsolvoval vojenskou službu, jeví se povolávací rozkaz i soudu jako zcela nepravděpodobný. Pokud by ho žalobce přesto obdržel, neprokázal, že by mu s jeho nedodržením a nenastoupením do boje hrozil trest. Samotná existence ozbrojeného konfliktu

v zemi původu žadatele nemůže být důvodem pro udělení azylu. Žalobce sám uvedl, že se státními orgány nikdy problém neměl, v zemi původu proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. V žalobcem obývané části Ukrajiny neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné podřadit pod vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Hlavním motivem žalobce k odchodu ze země je snaha po lepším životě v ekonomickém slova smyslu. Azylové řízení pak vyvolal proto, aby zlegalizoval svůj pobyt na území České republiky.

Soudu je z úřední činnosti známo, že aktuální politická situace na Ukrajině je od února loňského roku nestabilní. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává zejména na jihovýchodě země (v Doněcké a Luhanské oblasti), situace na západě a středě země je relativně klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, konkrétně z obce R. v Ivanofrankovské oblasti. Zde žijí i jeho rodiče. V této části země tudiž nebude v případě návratu přímo ohrožen ozbrojeným konfliktem, který v současné době probíhá v jiných oblastech země. Od doby, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno, se bezpečnostní situace v zemi nijak výrazně nezhoršila. I proto lze situaci na Ukrajině hodnotit srovnatelně se situací popsanou v rozhodnutí žalovaného. Soud proto nemusel přistoupit k prolomení ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlídnout k novým skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí žalovaného a které by mohly být relevantní pro případné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobní námitka, že žalovaný při vydávání rozhodnutí vycházel z neaktuálních podkladů, je nedůvodná. Žalobce ve správním ani soudním řízení nepředložil jakýkoliv důkaz na podporu svých tvrzení. Oponoval pouze obecnými tezemi, informace čerpá zejména od rodičů, z televizního zpravodajství a novin. Žalobce se seznámil s podklady, žádné výhrady k nim nevznášel, naopak uvedl, že je to tak, jak informace říkají. Jen nevěří tomu, že situace bude lepší. Žalovaný naopak shromáždil dostatek aktuálních informací z různých informačních zdrojů, vyhodnotil celkovou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou důkladně v rozhodnutí popsal. K žalobním námitkám se vyslovil ve svém písemném vyjádření k žalobě, k některým opětovně. Ve shodě se žalovaným došel soud závěru, že žalobci z tohoto důvodu po návratu na Ukrajinu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména dle odst. 2 písm. c), či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce nesplňuje podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 75/2005-130 ze dne 27. 7. 2007, dle něhož „... je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

Krajský soud s ohledem na shora uvedené shrnuje, že vytýkané vady správního řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, nebyly soudem shledány a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. Žalovaný náklady řízení neuplatnil a krajský soud ze soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké vznikly. Rozhodl proto tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku a žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. července 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně